

VI. Tribunal de travail néerlandophone de Bruxelles, 24 octobre 2016

L'INAMI est tenu d'appliquer immédiatement aux remboursements en cours la nouvelle réglementation qui est d'ordre public. Cela n'implique toutefois pas qu'il est question d'une quelconque rétroactivité de la réglementation (...).

Pour préserver un intérêt supérieur à celui de la personne (juridique) individuelle, le principe de confiance légitime ne constitue pas un obstacle à une quelconque modification de la réglementation. (..)

Aux fins de pouvoir retenir une violation du principe de confiance, la confiance doit en première instance être légitime.

Il peut difficilement être reproché aux législateurs d'être à un moment donné intervenu dans l'intérêt supérieur du financement de la sécurité sociale pour lutter contre les excès en matière de forfait majoré.

R.G. 15/1263/A
N.V.A. c./INAMI

II. Voorwerp van de vordering

3. Eisende partij, hierna "het WZC" genoemd, stelde beroep in tegen de beslissing *de dato* 31 maart 2015, kennelijk verstuurd op 1 april 2015, van het RIZIV (stuk 1 van het RIZIV en stuk 4 van het WZC).

Met deze beslissing stelde het RIZIV het WZC ervan in kennis dat:

- het WZC voldoet aan de voorwaarden voor het aanrekenen van de forfaitaire tegemoetkoming als bedoeld in artikel 147 § 3 van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de Ziekteverzekeringswet
- het WZC in toepassing van het ministerieel besluit van 6 november 2003 en rekening houdende met de gegevens die het WZC heeft toegestuurd, voor alle rechthebbende residenten een forfaitaire tegemoetkoming van 39,79 EUR mag aanrekenen *vanaf 1 juli 2014 tot 31 december 2014*
- het bedrag van het partiële forfait (te factureren vanaf de dag nadat het quotum aan dagen voor 2014 en voor 2015 is bereikt) 0,66 EUR bedraagt.

De berekening van de forfaitaire tegemoetkoming per dag en per rechthebbende werd bijgevoegd.

De bestreden beslissing houdt een gedeeltelijke herziening in van de beslissingen *de dato* 2 juli 2014, *de dato* 6 augustus 2014 en *de dato* 7 augustus 2014 van het RIZIV:

- beslissing *de dato* 2 juli 2014 waarmee het RIZIV het WZC ervan in kennis stelde dat het in toepassing van het ministerieel besluit van 6 november 2003 en rekening houdende met de gegevens die het WZC heeft toegestuurd, voor alle rechthebbende residenten een forfaitaire tegemoetkoming van 73,42 EUR mag aanrekenen *vanaf 1 april 2014 tot 31 december 2014* (stuk 2 van het WZC)

- beslissing *de dato* 6 augustus 2014 waarmee het RIZIV het WZC ervan in kennis stelde dat het in toepassing van het ministerieel besluit van 6 november 2003 en rekening houdende met de gegevens die het WZC heeft toegestuurd, voor alle rechthebbende residenten een forfaitaire tegemoetkoming van 72,80 EUR mag aanrekenen vanaf 1 januari 2014 tot 31 december 2014 (stuk 3*bis* van het WZC)
- beslissing *de dato* 7 augustus 2014 waarmee het RIZIV het WZC ervan in kennis stelde dat het in toepassing van het ministerieel besluit van 6 november 2003 en rekening houdende met de gegevens die het WZC heeft toegestuurd, voor alle rechthebbende residenten een forfaitaire tegemoetkoming van 73,42 EUR mag aanrekenen vanaf 1 april 2014 tot 31 december 2014 (stuk 3 van het WZC).

4. Het WZC vordert de vernietiging van de bestreden beslissing, minstens deze buiten toepassing te laten.

Het WZC vordert te zeggen voor recht dat het WZC ook voor de periode na 1 juli 2014 recht heeft op het *forfait* voorzien door artikel 16 § 1, 1^e lid van het ministerieel besluit van 6 november 2003 tot vaststelling van het bedrag en de voorwaarden voor de toekenning van de tegemoetkoming, bedoeld in artikel 37, § 12 van de Ziekteverzekeringswet, in de rust- en verzorgingstehuizen en in de rustoorden voor bejaarden, en het RIZIV op te leggen een beslissing in die zin te nemen.

Het WZC vordert voorts het RIZIV te veroordelen tot betaling van de intresten, berekend vanaf datum waarop de tegemoetkomingen verschuldigd waren en dit op basis van de intrestvoet in sociale zaken op grond van artikel 2, § 3 van de Wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest.

Ondergeschikt vordert het WZC om het RIZIV te veroordelen tot een schadevergoeding, provisoir begroot op 463.388,00 EUR, te verhogen met het equivalent bedrag aan intresten als deze verschuldigd in het kader van artikel 2, § 3 van de Wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest.

Het WZC vordert tot slot de veroordeling van het RIZIV tot de kosten van het geding, met inbegrip van een basisrechtsplegingsvergoeding begroot op 1.320,00 EUR.

III. Bevoegdheid en ontvankelijkheid

5. De rechtbank is bevoegd om kennis te nemen van de vordering (art. 167, 1^e lid van de Ziekteverzekeringswet).

6. Artikel 167, 2^e lid van de Ziekteverzekeringswet bepaalt dat de bestreden administratieve rechtshandelingen, op straffe van verval, binnen een maand na de kennisgeving ervan aan de bevoegde arbeidsrechtbank moeten worden voorgelegd.

Het beroep van het WZC tegen de beslissing *de dato* 31 maart 2015 werd binnen deze beroepstermijn ingesteld met verzoekschrift *de dato* 30 april 2015, zodat de vordering ontvankelijk is.

IV. Beoordeling ten gronde

7. Met betrekking tot de overheidsfinanciering van de woonzorgcentra bepaalt artikel 37, § 12 van de Ziekteverzekeringswet:

“De Minister stelt, op voorstel van het Verzekeringscomité, de tegemoetkoming vast voor de in artikel 34, 11°, 12° en 13°, bedoelde verstrekkingen alsmede de voorwaarden voor die tegemoetkoming. De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de datum bepalen vanaf wanneer aan deze tegemoetkoming de kostprijs wordt toegevoegd van de sociale akkoorden die werden gesloten tussen de Federale Regering en de representatieve organisaties van werkgevers en werknemers en die betrekking heeft op de personeelskost die niet opgenomen is in het verstrekkingenpakket dat wordt bepaald in uitvoering van artikel 35, § 1, vijfde lid.

De personen die recht hebben op de verstrekkingen die worden verleend door de structuren bedoeld in artikel 34, eerste lid, 11°, 12° en 13°, kunnen geen aanspraak maken op een tegemoetkoming van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging op basis van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen waarin is voorzien in artikel 35 van deze wet, en die deel uitmaken van het verstrekkingenpakket dat de Koning niet in toepassing van artikel 34, eerste lid, 11°, 12° en 13° heeft vastgesteld, behoudens de uitzonderingen waarin de Koning uitdrukkelijk heeft voorzien”.

Het betreft de tegemoetkoming voor volgende verstrekkingen:

- artikel 34, 11°: “de verstrekkingen die worden verleend door rust- en verzorgingstehuizen, psychiatrische verzorgingstehuizen en centra voor dagverzorging, die door de bevoegde overheid erkend zijn, alsook de verstrekkingen die worden verleend door diensten of inrichtingen die erkend zijn met toepassing van artikel 170 van de wet betreffende de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen, gecoördineerd op 10 juli 2008”
- artikel 34, 12°: “de verstrekkingen die worden verleend door rustoorden voor bejaarden of door centra voor kortverblijf, en die erkend zijn door de bevoegde overheid, en de verstrekkingen die worden verleend door de instellingen die zonder als rustoord te zijn erkend, de gemeenschappelijke woon- of verblijfplaats van de bejaarden uitmaken, en die beantwoorden aan de door de Koning bepaalde voorwaarden”.

Aan dit artikel 37, § 12 van de Ziekteverzekeringswet werd uitvoering gegeven door het ministerieel besluit van 6 november 2003 tot vaststelling van het bedrag en de voorwaarden voor de toekenning van de tegemoetkoming, bedoeld in artikel 37, § 12, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in de rust- en verzorgingstehuizen en in de rustoorden voor bejaarden (B.S., 26.11.2003).

In dit ministerieel besluit wordt op gedetailleerde wijze bepaald hoe de *forfaitaire tegemoetkoming* waarop de woonzorgcentra onder bepaalde voorwaarden recht hebben, *per dag en per bewoner*, wordt berekend (Hoofdstuk III).

De volledige tegemoetkoming bevat 18 verschillende onderdelen. Een daarvan is de financiering van het genormeerde personeel volgens de bepalingen van hoofdstuk II van het ministerieel besluit. (“De financieringsnormen van het personeel”), en dekt de loonkost van de woonzorgcentra.

De werkwijze is, eenvoudig uitgedrukt, de volgende:

- het RIZIV berekent, uitgedrukt in voltijdse equivalenten, het personeelseffectief, per kwalificatie, waarover de inrichting moest beschikken tijdens de referentieperiode (theoretische norm), die loopt van 1 juli van het jaar (“J”) tot 30 juni van het jaar dat daarop volgt (“J+1”) (art. 9 van het M.B.)

- deze berekening gebeurt op grond van afhankelijkheidscategorie van de bewoners (artn. 2, 3 van het M.B. en artn. 148 en 150 van de Ziekteverzekeringswet)
- het woonzorgcentrum moet in beginsel minstens deze theoretische norm halen om recht te hebben op het basisbedrag van de financiering van het genormeerde personeel (artn. 10, 13, 17 van het M.B.)
- indien dit niet het geval is, wordt het basisbedrag van de financiering onder bepaalde voorwaarden verminderd (artn. 11, 12 van het M.B.).

8. *Het geschil betreft de toepassing van artikel 16, § 1 van het ministerieel besluit van 6 november 2003. Dit artikel voorziet inzake de financiering van het genormeerde personeel in een fictie ("wordt uitgegaan van") om tegemoet te komen aan zogeheten "kleine" woonzorgcentra (inrichtingen waar de norm zoals bedoeld in art. 2 kleiner is dan vijf voltijdse equivalenten waarvan twee verpleegkundigen).*

Onder de voorziene voorwaarden, die verband houden met de graad van zorgbehoefendheid van hun bewoners, kunnen deze "kleine" woonzorgcentra aanspraak maken op een "verhoogd forfait".

Artikel 16, § 1 luidt:

"In de inrichtingen die voldoen aan de bepalingen van artikel 5, tweede lid, en waar de norm zoals bedoeld in artikel 2 kleiner is dan vijf voltijdse equivalenten waarvan twee verpleegkundigen, wordt bij de bepaling van het te financieren bedrag voor het genormeerde personeel zoals bedoeld in artikel 17, uitgegaan van twee voltijds equivalenten verpleegkundigen en drie voltijds equivalenten verzorgingspersoneel, behalve als het niet toepassen van deze regel voordeliger is voor de inrichting. Het voorgaande lid is niet van toepassing op de inrichtingen bedoeld in artikel 19, §§ 1 tot en met 4."

Artikel 5, tweede lid bepaalt:

"Voor het verzekeren van deze continuïteit van de verzorging, moeten de inrichtingen, die in de referentieperiode gemiddeld minstens 10 patiënten in de categorieën B, C, Cd, Cc en/of D huisvesten en die minstens ten overstaan van het gemiddeld aantal erkende bedden gemiddeld 40 % patiënten huisvesten in de categorieën B, C, Cd, Cc en/of D, beschikken tijdens de referentieperiode gemiddeld over minstens 5 voltijdse equivalenten van loontrekkend of statutair personeel, verpleegkundigen, verzorgenden of personeel voor reactivering, waarvan minstens 2 voltijds equivalenten verpleegkundigen. Het verplegend uitzendpersoneel, bedoeld in artikel 8, § 2, d), wordt ook in aanmerking genomen."

Het WZC stelt dat het recht heeft op de financiering, voorzien in artikel 16, § 1, 1ste lid.

Het RIZIV stelt dat dit niet het geval is omdat het WZC een "inrichting bedoeld in artikel 19, §§ 1 tot en met 4" is, zodat het WZC valt onder het 2de lid en de toepassing van het 1ste lid uitgesloten is.

Dit 2de lid werd toegevoegd aan artikel 16, § 1 van het ministerieel besluit van 6 november 2003 door artikel 1 van het ministerieel besluit van 26 mei 2014 (B.S., 04.06.2014), en trad in werking op 1 juli 2014.

9. *De te beantwoorden rechtsvraag is of het WZC al dan niet te vereenzelvigen valt met een "inrichting bedoeld in artikel 19, §§ 1 tot en met 4" van het ministerieel besluit van 6 november 2003.*

“Art. 19. § 1. Het bedrag van de volledige tegemoetkoming per rechthebbende en per dag voor een *nieuwe inrichting die erkend wordt tussen 1 juli en 30 september* bedraagt:

- a) voor de periode van de erkenningsdatum tot 31 maart van het jaar dat daarop volgt bedraagt dit bedrag 14,05 EUR
- b) voor de rest van de factureringsperiode van 1 april van het jaar dat daarop volgt tot 31 december wordt dit bedrag berekend volgens de bepalingen van de artikelen 8 tot 16, waarbij de referentieperiode overeenstemt met het vierde trimester
- c) het bedrag van de daarop volgende factureringsperiode wordt berekend volgens de bepalingen van artikelen 8 tot 16, waarbij de referentieperiode overeenstemt met het vierde trimester en het eerste en tweede trimester van het jaar dat daarop volgt.

§ 2. Het bedrag van de volledige tegemoetkoming per rechthebbende en per dag voor een *nieuwe inrichting die erkend wordt tussen 1 oktober en 31 december* bedraagt:

- a) voor de periode van de erkenningsdatum tot 30 juni van het jaar dat daarop volgt bedraagt dit bedrag 14,05 EUR
- b) voor de rest van de factureringsperiode (van 01.07 van het jaar dat daarop volgt tot 31.12) wordt dit bedrag berekend volgens de bepalingen van de artikelen 8 tot 16, waarbij de referentieperiode overeenstemt met het eerste trimester
- c) het bedrag van de daarop volgende factureringsperiode wordt berekend volgens de bepalingen van de artikelen 8 tot 16, waarbij de referentieperiode overeenstemt met het eerste en tweede trimester van het jaar dat volgt op dat van de erkenning.

§ 3. Het bedrag van de volledige tegemoetkoming per rechthebbende en per dag voor een *nieuwe inrichting die erkend wordt tussen 1 januari en 31 maart* bedraagt:

- a) voor de periode van de erkenningsdatum tot 30 september bedraagt dit bedrag 14,05 EUR
- b) voor de rest van de factureringsperiode van 1 oktober tot 31 december wordt dit bedrag berekend volgens de bepalingen van de artikelen 8 tot 16, waarbij de referentieperiode overeenstemt met het tweede trimester (dit is het trimester dat volgt op dat van de erkenning)
- c) het bedrag van de daarop volgende factureringsperiode wordt berekend volgens de bepalingen van de artikelen 8 tot 16, waarbij de referentieperiode overeenstemt met het tweede trimester (dit is het trimester dat volgt op dat van de erkenning).

§ 4. Het bedrag van de volledige tegemoetkoming per rechthebbende en per dag voor een *nieuwe inrichting die erkend wordt tussen 1 april en 30 juni* bedraagt:

- a) voor de periode van de erkenningsdatum tot het einde van de lopende factureringsperiode 31 december bedraagt dit bedrag 14,05 EUR
- b) het bedrag van de daarop volgende factureringsperiode wordt berekend volgens de bepalingen van de artikelen 8 tot 16, waarbij de referentieperiode overeenstemt met het derde trimester (dit is het trimester dat volgt op dat van de erkenning).” (eigen onderlijning).

Het WZC stelt dat artikel 16, § 1, 2de lid enkel de nieuwe inrichtingen betreft die erkend zijn na 1 juli 2014 (datum van inwerkingtreding van het 2de lid).

Vermits het WZC erkend werd op 27 maart 2013 valt het niet onder deze bepaling en meent het WZC recht te hebben op de forfaitaire tegemoetkoming, berekend in overeenstemming met artikel 16, § 1, 1ste lid van het ministerieel besluit.

Het RIZIV betwist de interpretatie van het WZC.

Artikel 19 van het ministerieel besluit regelt de forfaitaire tegemoetkomingen voor de nieuwe inrichtingen, die omwille van hun recente datum van erkenning, niet beschikken over een volledige referentieperiode (01.07.J tot 30.06.J+1).

Het is de wil van de wetgever geweest om precies deze nieuwe inrichtingen, erkend voor of na 1 juli 2014, die nog niet over een volledige referentieperiode van één jaar beschikken, uit te sluiten van de toepassing van artikel 16, § 1, 1ste lid.

Het zijn immers deze inrichtingen die misbruik kunnen plegen, door in hun kortere (dan één jaar) referentieperiode – zoals bepaald in artikel 19, §§ 1 tot 4 – hun populatie af te stemmen op artikel 16, § 1, 1ste lid en artikel 5, 2de lid. Het misbruik ligt erin dat de forfaitaire tegemoetkoming wordt bepaald op grond van artikel 16, § 1, 1ste lid van het ministerieel besluit, en het “verhoogd forfait” voor de zogeheten “kleine” inrichtingen wordt verkregen, terwijl na het verstrijken van de kortere referentieperiode de populatie van het woonzorgcentrum verandert in aantal (stijging) en in graad van zorgbehoevendheid (daling). Dit kan ertoe leiden dat het RIZIV voor méér bewoners die minder zorgbehoevend zijn het ‘verhoogd forfait’ moet uitbetalen.

Het RIZIV stelt dit fenomeen te hebben vastgesteld bij verschillende woonzorgcentra, die behoren tot de ARMONEA-groep, waaronder het WZC.

Het RIZIV stelt dat de datum van inwerkingtreding van het gewijzigde artikel 16, § 1 van het ministerieel besluit (toevoeging van het 2de lid) geen enkele impact heeft op de beoordeling of de inrichting al dan niet nieuw is.

Artikel 16, § 1, tweede lid viseert volgens de stelling van het RIZIV die inrichtingen die vallen onder de vergoedingsregeling van artikel 19, §§ 1 tot en met 4 van het ministerieel besluit.

10. Het WZC werd op 18 oktober 2013 door de Vlaamse overheid erkend voor onbepaalde duur met ingang van 27 maart 2013 (stuk 1 van het WZC en stuk 2 van het RIZIV).

Dit impliceert dat het bedrag van zijn forfaitaire tegemoetkoming per dag en per rechthebbende bepaald wordt in overeenstemming met artikel 19, § 3 van het ministerieel besluit (“nieuwe inrichting die erkend wordt tussen 01.01 en 31.03”).

In de factureringsperiode vanaf 27 maart 2013 tot 30 september 2013 had het WZC recht op een bedrag van 14,05 EUR per dag en per bewoner.

Voor de daarop volgende factureringsperiode vanaf 1 oktober 2013 tot 31 december 2013 en voor de factureringsperiode van 1 januari 2014 tot 31 december 2014 wordt het bedrag van de forfaitaire tegemoetkoming berekend volgens de bepalingen van de artikelen 8 tot 16 van het ministerieel besluit, waarbij de referentieperiode slechts drie maanden bedraagt en loopt van 1 april 2013 tot 30 juni 2013 (2de trimester 2013).

Het is pas vanaf 2015 (“J+2”) dat de forfaitaire tegemoetkoming van het WZC kan worden berekend aan de hand van de “basisregels”, dit is op grond van een referentieperiode die loopt van 1 juli 2013 (“J”) tot 30 juni 2014 (“J+1”).

11. Vanaf zijn erkenning op 27 maart 2013 was het WZC dus een, uiteraard “nieuwe”, inrichting wiens forfaitaire tegemoetkoming werd bepaald in overeenstemming met artikel 19, § 4 van het ministerieel besluit.

Op 1 juli 2014, datum van inwerkingtreding van artikel 16, § 1, 2de lid van het ministerieel besluit, was het WZC nog steeds een “nieuwe inrichting” wiens forfaitaire tegemoetkoming werd bepaald in overeenstemming met artikel 19, § 4 van het ministerieel besluit.

Het WZC was uiteindelijk een “nieuwe inrichting” wiens forfaitaire tegemoetkoming werd bepaald in overeenstemming met artikel 19, § 4 van het ministerieel besluit tot en met 31 december 2014.

Artikel 16, § 1, 2de lid verwijst uitdrukkelijk naar de inrichtingen bedoeld in artikel 19, §§ 1 tot 4 van het ministerieel besluit en dat artikel betreft specifiek de inrichtingen wier forfaitaire tegemoetkoming op een van de basisregel (aanvang van de reglementaire referentieperiode ligt twee kalenderjaren voor het kalenderjaar van de facturatieperiode) afwijkende manier berekend wordt; dit uitsluitend omdat de basisregel niet kan worden toegepast in de eerste jaren van hun bestaan, daar waar er uiteraard vanaf dag 1 moet kunnen worden gefactureerd.

Indien het de bedoeling van de regelgever was geweest om artikel 16, § 1, 2de lid uitsluitend toe te passen op de inrichtingen die worden erkend vanaf 1 juli 2014 (stelling van het WZC), datum van inwerkingtreding, dan had de regelgever – zoals het RIZIV stelt – inderdaad kunnen volstaan om het 2de lid te formuleren als volgt: “Het voorgaand lid is niet van toepassing op de nieuwe inrichtingen”. Het begrip “nieuwe inrichting” is immers opgenomen in Hoofdstuk I “Definities” van het ministerieel besluit (art. 1, 11°).

De rechtbank oordeelt dat de expliciete link naar artikel 19, §§ 1 tot 4 van het ministerieel besluit dient begrepen in die zin dat elke inrichting die nog niet over een volledige referentieperiode van één jaar (01.07.J – 30.06.J+1) kan beschikken, en daarom vergoed wordt in overeenstemming met artikel 19, wordt gevisieerd.

Het RIZIV stelt terecht dat het WZC in dat geval verkeerde op de datum van de inwerkingtreding van artikel 16, § 1, 2de lid van het ministerieel besluit, dit is 1 juli 2014.

De bestreden beslissing is derhalve naar recht verantwoord, in zoverre de forfaitaire tegemoetkoming vanaf 1 juli 2014 niet meer werd berekend met toepassing van artikel 16, § 1, 1ste lid van het ministerieel besluit.

12. Met betrekking tot de door het WZC ingeroepen schending van het rechtsbeginsel van de niet-retroactiviteit van wetten en reglementen, en de ingeroepen schending van verworven rechten:

Het WZC spreekt van een impact van het nieuwe 2de lid van artikel 16, § 1 van het ministerieel besluit van 6 november 2003 op een “volledig voltrokken toestand en op een verworven recht” op het “verhoogd forfait”.

Met toepassing van artikel 19, § 3 van het ministerieel besluit had het WZC tot en met 30 september 2013 recht op een forfaitaire tegemoetkoming per rechthebbende van 14,05 EUR/dag.

Zijn recht op een forfaitaire tegemoetkoming berekend volgens de bepalingen van de artikelen 8 tot 16, ontstond op 1 oktober 2013.

Uiteindelijk stelde het RIZIV het WZC met een beslissing *de dato* 6 augustus 2014 ervan in kennis dat het in toepassing van het ministerieel besluit van 6 november 2003 en rekening houdende met de gegevens die het WZC heeft toegestuurd, voor alle rechthebbende residenten een forfaitaire tegemoetkoming van 72,80 EUR mag aanrekenen vanaf 1 oktober 2014 tot 31 december 2014 (stuk 3*bis* van het WZC; in het stukkenbundel bevindt zich geen beslissing met betrekking tot de periode van 01.10.2013 tot 31.12.2013).

Per 1 juli 2014 was intussen wel het nieuwe artikel 16 (toevoeging van het 2de lid aan § 1) in werking getreden. Kennelijk zag het RIZIV dit over het hoofd bij de betekening *de dato* 6 augustus 2014. Uiteindelijk gebeurde er een herziening voor de periode vanaf 1 juli 2014 met de bestreden beslissing.

Het RIZIV is verplicht om de nieuwe regelgeving, die van openbare orde is, onmiddellijk toe te passen op de lopende tegemoetkomingen.

Dit impliceert echter niet dat er sprake is van enige retroactiviteit van de reglementering. Er is evenmin een schending van verworven rechten: de verhoogde tegemoetkoming werd immers vanaf 1 juli 2014 verder uitbetaald, zonder dat daar een rechtsgrond voor was.

Het middel wordt niet aangenomen.

13. *Met betrekking tot de door het WZC ingeroepen schending van het gelijkheidsbeginsel:*

Het WZC stelt dat artikel 16, § 1, 2de lid geen onderscheid maakt tussen instellingen die wél erkend waren voor 01 juli 2014 en reeds aanspraak konden maken op een financiering met toepassing van artikel 16, § 1, en de andere instellingen die niet erkend waren voor 1 juli 2014. Entiteiten die zich in een objectief andere toestand bevinden moeten ook behandeld worden, rekening houdend met die verschillende situatie.

In die zin is er een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Deze instellingen bevinden zich evenwel niet in een objectief andere toestand: het betreft zonder onderscheid nieuwe instellingen die vergoed worden met toepassing van artikel 19 van het ministerieel besluit. Zoals hoger reeds uiteengezet is de datum van erkenning in deze irrelevant.

Het middel wordt niet aangenomen.

14. *Met betrekking tot de door het WZC ingeroepen schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel:*

Het vertrouwensbeginsel vormt geen beletsel voor een wijziging van de reglementering, ter vrijwaring van een hoger belang dan dat van de individuele (rechts)persoon.

Het WZC roept in dat het zijn beleid op vlak van personeelsuitgaven en investeringen mede gebaseerd heeft op de volgens artikel 16 § 1, 1ste lid berekende forfaits. De bestreden beslissing zou een financiële impact hebben van 463.388,00 EUR aan mislopen tegemoetkoming.

Hierbij dient dan toch de kanttekening gemaakt dat het WZC kennelijk zijn bedrijfsplan opstelt in functie van een wettelijke bepaling, die afgewend wordt van haar eigenlijk doel, met name tegemoet komen aan de “kleine” woonzorgcentra (inrichtingen waar de norm zoals bedoeld in art. 2 van het M.B. kleiner is dan vijf voltijdse equivalenten waarvan twee verpleegkundigen).

Het WZC startte weliswaar “klein”, om dan onmiddellijk na het verstrijken van de korte referentieperiode van één trimester een veelvoud aan bewoners op te nemen (stuk 4 van het RIZIV). Dat de populatie van het WZC bovendien anders blijkt samengesteld in de periode aansluitend op de (korte) referentieperiode (in verhouding minder zwaar zorgbehoevende bewoners) wordt als dusdanig niet ontkend (stuk 4 van het RIZIV). Het WZC stelt dat daar verschillende oorzaken voor kunnen worden aangehaald (aantal overlijdens, aantal overplaatsingen,...) en dat het streeft naar een “optimaal beheer”.

Opdat er een schending van het vertrouwensbeginsel zou kunnen worden weerhouden, moet het vertrouwen in eerste instantie gewettigd zijn.

Het WZC is op een creatieve manier omgegaan met een uitzonderingsbepaling (art. 16, § 1, 1ste lid) en erkent dat haast met zoveel woorden (syntheseconclusies nr. 43, 2de al.).

Het WZC wist allicht dat daar risico's aan verbonden waren, minstens had het WZC dit moeten beseffen.

Het kan de regelgever bezwaarlijk kwalijk worden genomen dat hij in het hoger belang van de financiering van de sociale zekerheid op gegeven ogenblik is opgetreden om uitwassen inzake het “verhoogd” forfait tegen te gaan.

Er is geen sprake van strijdigheid van artikel 16, § 1, 2de lid met hogere rechtsnormen, zodat de bestreden beslissing rechtsgeldig op dit artikel werd gesteund.

De bestreden beslissing is volledig naar recht verantwoord; het beroep is ongegrond.

15. *Met betrekking tot de vordering van een schadevergoeding:*

Het WZC vordert de vergoeding van geleden schade die in causaal verband zou staan met een fout van het RIZIV. De schade wordt begroot op 463.388,00 EUR, te vermeerderen met intresten in sociale zaken.

De fout van het RIZIV is volgens het WZC gelegen in het feit dat het RIZIV zelf initieel heeft bevestigd dat voor instellingen die zich in de situatie van het WZC bevinden, toepassing kon worden gemaakt van artikel 16, § 1, 1ste lid van het ministerieel besluit van 6 november 2003. Het RIZIV heeft volgens het WZC bevestigd dat artikel 16, § 1, 2de lid geen impact had op instellingen die op het ogenblik van deze bepaling al erkend waren.

Dit blijkt volgens het WZC uit de eerdere beslissingen die genomen werden ten aanzien van het WZC en uit de omzendbrief de dato 15 juli 2014 van het RIZIV (stuk 10 van het WZC).

Het RIZIV betwist dat het op enig ogenblik ten aanzien van het WZC heeft erkend dat het zou kunnen genieten van verhoogde tegemoetkoming.

Het WZC leest in de omzendbrief kennelijk zaken die er niet in staan; de omzendbrief stelt over het ministerieel besluit van 26 mei 2014 enkel: "Dit besluit voegt een lid toe aan het artikel 16, § 1, dat stelt dat het voorgaande lid niet van toepassing is op de nieuwe inrichtingen. Dit betekent dat in hun geval enkel nog de kost die voortvloeit uit de toepassing van de basisnorm, in rekening zal worden gebracht.

Dit besluit is in werking getreden op 1 juli 2014".

Ten overvloede dient vastgesteld dat de omzendbrief geen foutieve informatie bevat.

Wat betreft de eerdere beslissingen waarbij een verhoogd forfait met toepassing van artikel 16, § 1, 1ste lid aan het WZC werd toegekend (beslissingen d.d. 02.07.2014, d.d. 06.08.2014 en d.d. 07.08.2014): deze beslissingen waren overduidelijk behept met een vergissing, vermits ze nog geen rekening hielden met de wijziging van de reglementering per 1 juli 2014.

Wanneer het RIZIV dergelijke vergissing vaststelt, dient het de foutieve beslissing te herzien om de situatie in overeenstemming te brengen met de vigerende wetgeving. Dit is in deze gebeurd.

Het RIZIV stelt terecht dat het niet valt in te zien hoe het op een correcte manier toepassen van een ministerieel besluit een fout in de zin van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek kan uitmaken.

Het WZC bewijst geen fout in hoofde van het RIZIV. De vordering van een schadevergoeding wordt afgewezen.

16. Alle overige middelen zijn verder niet terzake dienend.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Op tegenspraak en in eerste aanleg,

Verklaart de vordering van eisende partij ontvankelijk doch ongegrond.